

РЕВОЛУЦИЈА КОЈА ТЕЧЕ

ТИТО НАС ЈЕ ПРИМИО у згради гдје је био смјештен :Врховни штаб. Пажљиво је саслушао наша излагања, а онда рекао: — Неприхватљиво је да у Босни примењујете линију која би се разликовала од линије усвојене на савјетовању у Столицама. Са четницима треба сарађивати, наравно — са онима који хоће да воде борбу против окупатора. Али ми се не смијемо идентификовати са њима. У позадини се не смије обнављати стара власт; народима мора бити јасно да се неће поБратити стара Југославија после ослобођења земље. Морамо настојати да се прихвате народни одбори као органи нове власти. Неприхватљиво је што сте напустили тактику партизанског ратовања и што водите фронталне борбе ради одбране слободне територије. Таква тактика највише одговара непријатељским снагама. Оне су боље наоружане и располажу са више муниције. Добро би било да размислите зашто долази до таквих појава. Да ли су оне последица утицаја официра бивше југословенске војске или резултат несналажења наших кадрова. . .

Састанак се брзо завршио и ми смо изашли у град.

Каква разлика од времена кад сам прије рата долазио у овај град и стварао партијске организације. Тада је то била учмала паланка, а сада на сваком кораку осјећамо да се налазимо у главном граду прве партизанске државе. Народна власт већ функционише, ствара се нека врста српске владе са Драгојлом Дудићем и Петром Стамболићем на челу. Излазе новине: Борба — орган наше Партије. Централни комитет се налази у згради поред Врховног штаба. Градом пролазе наше оружане снаге, јединице Ужичког партизанског одреда; сви носе петокраке звијезде и свуда се оре револуционарне пјесме које смо ми пјевали на Универзитету! Испуњава ме радост, али то свечано расположење подгриза сазнање да у Босни није тако. Истина, имамо бројне партизанске одреде који постижу велике успјехе, али у Босни се ријетко може видјети петокрака звијезда и чути револуционарну пјесму.

Размишљајући о томе, почела ме је гристи савјест што Титу нијесам изнио право стање у Босни. Састалак је завршен некако на брзину. Тито може остати у увјерењу да су босански партизански одреди исти као и ови у Србији. То не би било добро!

Ријешио сам да затражим још један разговор с Титом. Под робно сам излагао стање у Босни, али се нијесам могао ослободити неугодног утиска да ме Тито не слуша довољно сабрано. Као да му саопштавам познате ствари! Био сам љут на себе што не умијем да га заинтересујем за прилике у Босни.

— Има ли код тебе неко погодно мјесто за смештај Врховног штаба? — одједном ме је прекинуо.

Гледао сам га зачуђено. Тито је продужио не чекајући мој одговор:

— Овдје ће доћи до застоја... до осеке револуције. Вјероватно ћемо морати да пођемо у крајеве гдје ви сада дејствујете.

Нијесам схватио о чему говори. Како да се напушта територија гдје је доминиран утицај комуниста и у позадини и у одредима! Војни успјеси нијесу мали; слободна територија се простира готово до Београда. Ваљево и Краљево су опкољени и њихово ослобођење ускоро очекујемо. Зашто напуштати све то и кренути тамо гдје се налази углавном наоружани народ?

На моје гласно размишљање Тито као да није обраћао пажњу, већ је поновио:

— Ипак нам припреми добру базу.. .

(Из књиге „Револуција која тече“/ Београд, 1971).

Светозар ВУКМАНОВИЋ ТЕМПО